EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 97/33/EF

af 30. juni 1997

om samtrafik på teleområdet med henblik på at sikre forsyningspligtydelser og interoperabilitet ved anvendelse af ONP-principperne

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (1),

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg (2),

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B (3), på grundlag af Forligsudvalgets fælles udkast af 19. marts 1997, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Udbuddet af teletjenester og -infrastruktur liberaliseres pr. 1. januar 1998 i Fællesskabet (med overgangsperioder for visse medlemsstater); som anført i Rådets resolution af 7. februar 1994 om fastlæggelse af principper for et alment udbud af teletjenester (4) kan man fremme indførelsen af EF-dækkende teletjenester ved at sikre mulighederne for samtrafik mellem offentlige net og, i det kommende liberaliserede miljø, ved at sikre samtrafikken mellem operatører, som driver virksomhed i forskellige medlemsstater eller i hele Fællesskabet; i Rådets direktiv 90/387/EØF af 28. juni 1990 om oprettelse af det indre marked for teletjenester ved gennemførelse af tilrådighedsstillelse af åbne net ONP (Open Network Provision — tilrådighedsstillelse af åbne net) (5) opstilles der harmoniserede principper for fri og reel adgang til samt anvendelse af offentlige telenet og i givet fald offentligt tilgængelige teletjenester; det erkendes i Rådets resolution af 22. juli 1993 om forholdene inden for telekommunikationssektoren og behovet for yderligere udvikling på telekommunikationsmarkedet (6), at ONP-bestemmelser er den bedste måde, hvorpå man kan harmonisere vilkårene for samtrafik; denne harmonisering er afgørende for gennemførelsen af et velfungerende indre marked for teletjenester; i Rådets resolution af 18. september 1995 om udarbejdelse af den fremtidige lovgivningsmæssige ramme for teletjenester (7), erkendes det, at opretholdelse og udbygning af forsyningspligtydelser samt fastlæggelse af særlige bestemmelser for samtrafik bør være centrale elementer i disse bestemmelser, og der opstilles nogle retningslinjer med hensyn til disse spørgsmål;

(2) der er behov for generelle regler for samtrafik med offentlige telenet og offentligt tilgængelige teletjenester, uanset den underliggende teknologi, hvis det skal sikres, at de tjenester, der udbydes i Fællesskabet, er interoperable fra slutbruger til slutbruger; hvis markedet skal være åbent og konkurrencepræget, er det vigtigt, at samtrafik og interoperabilitet sikres ud fra retfærdige, hensigtsmæssige og ikke-diskriminerende vilkår;

(3) når særlige eller eksklusive rettigheder på teleområdet bliver afskaffet, skal nogle af de eksisterende definitioner revideres; i dette direktiv omfatter begrebet »teletjenester« ikke radio- eller tv-spredning; de tekniske bestemmelser, takster samt brugs- og forsyningsbestemmelser, som gælder for samtrafik, kan eventuelt være forskellige fra de bestemmelser, der finder anvendelse på slutbruger/netgrænsefladerne;

(4) reglerne for samtrafik finder anvendelse, hvis kommercielt udbud af offentligt tilgængelige teletjenester foregår på sammenkoblede net; reglerne for samtrafik finder derimod ikke anvendelse, hvis et telenet kun anvendes til udbud af teletjenester til en bestemt slutbruger eller til en lukket brugergruppe; reglerne finder kun anvendelse, hvis et telenet anvendes til udbud af offentligt tilgængelige tjenester; sammenkoblede telenet kan ejes af de berørte parter, eller de kan udbydes på grundlag af lejede faste kredsløb og/eller transmissionskapacitet, der ikke ejes af de berørte parter;

(1) EFT nr. C 313 af 24. 11. 1995, s. 7.
(2) EFT nr. C 153 af 28. 5. 1996, s. 21.
(3) Europa-Parlamentets udtalelse af 14. februar 1996 (EFT nr. C 65 af 4. 3. 1996, s. 69), Rådets fælles holdning af 18. juni 1996 (EFT nr. C 220 af 29. 7. 1996, s. 13) og Europa-Parlamentets afgørelse af 19. september 1996 (EFT nr. C 320 af 28. 10. 1996, s. 138). Rådets afgørelse af 2. juni 1997. Europa-Parlamentets afgørelse af 11. juni 1997.
(4) EFT nr. C 48 af 16. 2. 1994, s. 1.
(5) EFT nr. L 192 af 24. 7. 1990, s. 1.
(6) EFT nr. C 213 af 6. 8. 1993, s. 1.
(7) EFT nr. C 258 af 3. 10. 1995, s. 1.

(5) når særlige eller eksklusive rettigheder for teletjenester og -infrastruktur bliver afskaffet i Fællesskabet, kan det blive nødvendigt med godkendelsesordninger for udbud af telenet og -tjenester i medlemsstaterne; organisationer, som har ret til at udbyde offentlige telenet eller offentlige teletjenester i hele eller en del af Fællesskabet, bør frit kunne forhandle sig frem til samtrafikaftaler på kommercielt grundlag i overensstemmelse med EF-lovgivningen, dog på betingelse af at de nationale tilsynsmyndigheder fører tilsyn og om nødvendigt griber ind; det skal sikres, at der er tilstrækkelige samtrafikmuligheder i visse af Fællesskabets net og interoperabilitet mellem tjenester, som ligger til grund for EF-brugernes sociale og økonomiske velfærd, f.eks. faste og mobile offentlige telefonnet og -tjenester og lejede faste kredsløb; udtrykket »offentlig« anvendes i dette direktiv ikke om ejerskab eller et begrænset antal af udbud, der betegnes »offentlige net« eller »offentlige tjenester«, men anvendes om ethvert net eller enhver tjeneste, som gøres offentligt tilgængelig for tredjemand;

(6) det skal defineres, hvilke organisationer der har rettigheder og pligter i forbindelse med samtrafik; hvis man skal stimulere udviklingen af nye typer teletjenester, må man fremme nye former for samtrafik og særlig netadgang på andre punkter end de nettermineringspunkter, der tilbydes flertallet af slutbrugerne; en organisations markedsposition afhænger af en række faktorer, f.eks. markedsandelen for dens produkt eller tjeneste i det pågældende geografiske område, dens omsætning i forhold til markedsstørrelsen, dens mulighed for at påvirke markedsforholdene, dens kontrol over adgangen til slutbrugerne, dens internationale forbindelser samt dens finansieringsmuligheder og erfaring med udbud af produkter og tjenester på det pågældende marked; det bør være de nationale tilsynsmyndigheder, der fastlægger, hvilke organisationer der har en stærk markedsposition, på baggrund af situationen på det pågældende marked;

(7) begrebet forsyningspligtydelser skal udvikle sig i takt med den teknologiske udvikling, markedsudviklingen og ændringerne i brugernes krav; de nye betingelser for forsyningspligtydelser bør tages op til vurdering, når dette direktiv skal revideres;

(8) forsyningspligten medvirker til opfyldelsen af Fællesskabets målsætning om social og økonomisk samhørighed og geografisk ligestilling; en medlemsstat kan godt have flere organisationer, som varetager forsyningspligten; medlemsstaterne bør tilskynde til, at der hurtigt indføres ny teknologi, såsom det tjenesteintegrerede digitalnet (ISDN) på bredest mulig basis; med det nuværende udviklingsstadium i Fællesskabet er ISDN ikke tilgængeligt for alle brugere og er ikke omfattet af dette direktivs bestemmelser om forsyningspligt; med tiden bør det overvejes, om ISDN bør omfattes af forsyningspligten; når nettoomkostningerne ved forsyningspligten beregnes, skal både omkostninger og indtægter, udefra bestemte økonomiske faktorer og de immaterielle goder, som organisationens forsyningspligtige virksomhed medfører, tages i betragtning, men beregningen må ikke hæmme den igangværende proces med henblik på at genskabe takstmæssig ligevægt; omkostningerne ved forsyningspligten bør beregnes efter gennemskuelige procedurer; finansielle bidrag til dækning af omkostningerne ved forsyningspligten bør være adskilt fra samtrafiktaksterne; hvis en forsyningspligt udgør en urimelig byrde for en organisation, er det hensigtsmæssigt at tillade medlemsstaterne at indføre ordninger for fordeling af nettooomkostningerne ved alment udbud af et fast offentligt telefonnet eller en fast offentlig telefontjeneste sammen med andre organisationer, som driver offentlige telenet og/eller taletelefonitjenester, der er offentligt tilgængelige; i forbindelse hermed skal principperne i EF-lovgivningen og særlig ikke-diskriminationsprincippet og proportionalitetsprincippet overholdes, og traktatens artikel 100 A, stk. 2, må ikke berøres heraf;

(9) det er vigtigt at få opstillet principper til sikring af gennemskuelighed, informationsadgang, ikke-diskrimination og lige adgang, især på områder, hvor der er organisationer med stærk markedsposition;

(10) samtrafiktaksterne spiller en væsentlig rolle for, hvordan der indføres konkurrence i overgangen til et frit marked; organisationer med stærk markedsposition skal kunne dokumentere, at deres samtrafiktakster er fastlagt ud fra objektive kriterier i henhold til principperne om gennemsigtighed og omkostningsægthed og er tilstrækkeligt opdelte efter de net- og tjenesteelementer, der udbydes; gennemsigtigheden og ikke-diskriminationsprincippet styrkes, når der offentliggøres oversigter over samtrafiktjenester og -takster, betingelser og vilkår; der bør være en vis

fleksibilitet i takstfastlæggelsen i forbindelse med samtrafik, så taksterne f.eks. kan variere efter kapacitet; takstniveauet bør fremme produktiviteten og fremme tilgangen af effektive og levedygtige virksomheder på markedet, og taksterne bør hverken ligge under det niveau, som på grundlag af realomkostningerne kan beregnes ud fra langsigtede differensomkostninger og anvendte omkostningsfordelingsmetoder, eller over det niveau, som kan beregnes efter de direkte omkostninger ved at udbyde den pågældende samtrafiktjeneste; afgifter i forbindelse med samtrafikken baseret på et prisniveau, som er tæt knyttet til de langsigtede differensomkostninger ved at udbyde adgang til samtrafik, er velegnede til at fremme en hurtig udvikling af et åbent og konkurrencepræget marked;

(11) når en organisation med særlige eller eksklusive rettigheder på et område uden for telesektoren også udbyder teletjenester, kan en regnskabsmæssig eller strukturel opsplitning forhindre konkurrenceforvridende krydssubsidier, i det mindste hvis der er tale om televirksomhed med en vis årlig omsætning; hvor en organisation råder over en stærk markedsposition, sikrer en opsplitning af regnskaberne mellem samtrafikvirksomhed og anden televirksomhed, således at alle omkostnings- og indtægtselementer i forbindelse med denne virksomhed fremgår, at det er gennemskueligt, hvad der foretages af interne omkostningsoverførsler;

(12) de nationale tilsynsmyndigheder skal spille en vigtig rolle, da de skal lette virkeliggørelsen af et konkurrencebaseret marked, der er i EF-brugernes interesse, og sikre, at der bliver passende mulighed for samtrafik mellem net og interoperabilitet mellem tjenester; ved passende mulighed for samtrafik tages der hensyn til ønskerne hos den leverandør, der ønsker samtrafik, især for så vidt angår de mest hensigtsmæssige sammenkoblingspunkter, med hver enkelt leverandør, der er ansvarlig for fremføring af opkald og fastsættelse af indbyrdes takster indtil sammenkoblingspunktet; samtrafikforhandlinger kan lettes ved, at de nationale tilsynsmyndigheder på forhånd fastlægger visse betingelser i overensstemmelse med EF-retten og under hensyn til Kommissionens henstillinger med henblik på at lette udviklingen af et egentligt europæisk hjemmemarked, og ved, at de angiver, hvilke områder samtrafiktalerne bl.a. skal omfatte; hvis der opstår uenighed om samtrafik mellem parter i én medlemsstat, skal den skadelidte part kunne henvende sig til den nationale tilsynsmyndighed for at få afgjort tvisten i sagen; de nationale tilsynsmyndigheder skal kunne kræve, at en organisation åbner sit net for samtrafik, når det kan påvises at være i brugernes interesse;

(13) de væsentlige krav, som kan berettige begrænsninger af adgangen til og anvendelsen af offentlige telenet eller -tjenester, er ifølge direktiv 90/387/EØF: nettets driftssikkerhed og integritet samt i begrundede tilfælde driftskompatibilitet mellem tjenester og om fornødent databeskyttelse; begrundelserne for disse begrænsninger offentliggøres; bestemmelserne i dette direktiv er derfor ikke til hinder for, at en medlemsstat kan træffe foranstaltninger, som er begrundet i traktatens artikel 36 og 56, navnlig hensynet til den offentlige sikkerhed, den offentlige orden og den offentlige sædelighed;

(14) fælles brug af faciliteter kan være en fordel på baggrund af byplanmæssige, miljømæssige, økonomiske eller andre hensyn, og de nationale tilsynsmyndigheder bør derfor tilskynde hertil med frivillige ordninger; i visse tilfælde kan det være nødvendigt at foreskrive obligatorisk fælles brug af faciliteter, men dette bør først ske, efter at der er afholdt fuldstændige, offentlige høringer;

(15) nummereringen er et nøgleelement i forbindelse med lige adgang; for at sikre effektiv konkurrence bør de nationale tilsynsmyndigheder være ansvarlige for at administrere og kontrollere medlemsstaternes nummereringsplaner og de aspekter af teletjenester, der vedrører tildeling af navne og adresser, som skal koordineres på landsplan; de nationale tilsynsmyndigheder skal ved varetagelsen af denne opgave tage hensyn til proportionalitetsprincippet, især med hensyn til eventuelle foranstaltningers virkning for netoperatører, videresælgere og forbrugere; nummerportabilitet er vigtig for brugerne og bør indføres hurtigst muligt; nummereringsplaner bør opstilles i samråd med alle berørte parter og i overensstemmelse med de langsigtede, europæiske nummereringsprincipper og internationale nummereringsplaner, sådan som det overvejes i Den Europæiske Konference af Post- og Teleadministrationer (CEPT); hvis man skal opfylde behovet for nummerering i Europa, fremme udbuddet af tværeuropæiske og nye tjenester og sikre, at telekommunikationsmarkedet bliver bredt og sammenhængende, er det nødvendigt at koordinedre de nationale synspunkter i overensstemmelse med traktaten i internationale organisationer og fora, hvor man træffer beslutninger om nummereringsforhold;

(16) harmonisering af tekniske grænseflader og adgangsvilkår skal i henhold til direktiv 90/387/EØF baseres på fælles tekniske specifikationer, som tager det internationale standardiseringsarbejde i betragtning; det kan blive nødvendigt at udarbejde nye europæiske standarder for samtrafik; i henhold til Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter [1], må der ikke opstilles nye nationale standarder inden for områder, hvor der er ved at blive udarbejdet europæiske standarder;

(17) i henhold til direktiv 90/387/EØF skal ONP-vilkår være gennemskuelige og offentliggjort på passende vis; ved ovennævnte direktiv oprettedes et udvalg (ONP-udvalget), som skal bistå Kommissionen, og der opstilledes en procedure for høring af teleselskaber, brugere, forbrugere, fabrikanter og tjenesteudbydere;

(18) ud over den klageadgang, der indgår i medlemsstaternes og Fællesskabets lovgivning, er der brug for en simpel procedure til afgørelse af tvister, som omfatter flere forskellige lande, eftersom sådanne tvister falder uden for de enkelte nationale tilsynsmyndigheders beføjelser; denne procedure, der skal iværksættes på anmodning af den ene eller den anden af de stridende parter, bør være hurtigtvirkende, billig og gennemsigtig;

(19) det er en forudsætning for, at Kommissionen kan føre effektivt tilsyn med anvendelsen af dette direktiv, at medlemsstaterne meddeler Kommissionen, hvilke nationale tilsynsmyndigheder der bliver ansvarlige for de opgaver, der angives i direktivet, og hvilke organisationer der falder ind under direktivets bestemmelser;

(20) udviklingen i denne sektor sker meget hurtigt, hvorfor nogle af direktivets bilag bør kunne tilpasses efter en hurtigtvirkende procedure, hvor der fuldt ud tages hensyn til medlemsstaternes synspunkter, og hvor ONP-udvalget inddrages;

(21) Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen nåede den 20. december 1994 til enighed om en modus vivendi vedrørende gennemførelsesforanstaltningerne til retsakter vedtaget efter fremgangsmåden i traktatens artikel 189 B [2];

(22) gennemførelsen af visse forpligtelser skal sammenkædes med tidspunktet for liberalisering af teletjenester og -infrastruktur, og der skal navnlig over for de berørte medlemsstater fuldt ud tages hensyn til de relevante overgangsperioder og herunder til, om der findes særlige eller eksklusive rettigheder i forbindelse med direkte samtrafik mellem mobile net i disse medlemsstater og faste eller mobile net i andre medlemsstater; der kan gives fritagelse for forpligtelsen til at udbyde nummerportabilitet i tilfælde, hvor det efter Kommissionens opfattelse vil udgøre en uforholdsmæssig stor byrde for bestemte organisationer;

(23) dette direktiv er ikke til hinder for, at der kan træffes foranstaltninger vedrørende selskaber, der ikke er etableret inden for Fællesskabet, når blot sådanne foranstaltninger er i overensstemmelse med fællesskabsretten og de eksisterende internationale forpligtelser, der har til formål at sikre statsborgerne i medlemsstaterne samme behandling i tredjelande; Fællesskabets selskaber bør i tredjelande indrømmes en behandling og en faktisk adgang, der svarer til den behandling og den markedsadgang, der indrømmes statsborgere fra de berørte lande inden for Fællesskabet; under forhandlingerne om telekommunikation skal Fællesskabet søge at opnå en afbalanceret multilateral overenskomst, som sikrer Fællesskabets operatører en tilsvarende, faktisk adgang i tredjelande;

(24) det bør senest den 31. december 1999 vurderes, hvordan dette direktiv fungerer, navnlig for at undersøge omfanget af forsyningspligtydelser og tidsplanen for indførelse af nummerportabilitet; situationen med hensyn til samtrafik med tredjelande bør ligeledes vurderes periodisk, så der kan træffes de nødvendige foranstaltninger;

(25) de væsentlige målsætninger om samtrafik mellem net og interoperabilitet mellem tjenester i hele Fællesskabet kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes på medlemsstatsplan og kan derfor bedre gennemføres på fællesskabsplan gennem dette direktiv; det er ønskeligt, at der i forbindelse med revisionen af dette direktiv foretages en vurdering af den mulige fordel ved oprettelsen af en europæisk tilsynsmyndighed, bl.a. på baggrund af Kommissionens forberedende arbejde; når der er opnået effektiv konkurrence på markedet, vil traktatens konkurrencebestemmelser i princippet være tilstrækkelige til at sikre den efterfølgende kontrol med, om konkurrencen foregår på fair vilkår, således at nødvendigheden af dette direktiv kan tages op til fornyet overvejelse, bortset fra bestemmelserne om forsyningspligt og bilæggelse af tvister;

[1] EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8. Direktivet er senest ændret ved Kommissionens beslutning 96/139/EF (EFT nr. L 32 af 10. 2. 1996, s. 31).
[2] EFT nr. C 102 af 4. 4. 1996, s. 1.

(26) bestemmelserne i dette direktiv gælder, medmindre andet er fastsat i traktatens konkurrenceregler —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde og formål

Dette direktiv fastlægger regler til sikring af samtrafik mellem telenet og navnlig interoperabilitet mellem teletjenester samt til sikring af, at der stilles forsyningspligtydelser til rådighed i et miljø med fri og åben konkurrence i Fællesskabet.

Direktivet vedrører harmonisering af vilkårene for fri og effektiv samtrafik mellem og adgang til offentlige telent og -tjenester.

Artikel 2

Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

a) »samtrafik«: fysisk og logisk sammenkobling af telenet, som bruges af den samme eller af en anden organisation med henblik på at give en organisations brugere mulighed for at kommunikere med en anden organisations brugere eller få adgang til andre organisationers tjeneste. Tjenester kan udbydes af de berørte parter eller af andre parter, som har adgang til nettet

b) »offentlige telenet«: telenet, som helt eller delvis bruges til udbud af offentlige teletjenester

c) »telenet«: transmissionssystemer og, hvor det er relevant, koblingsudstyr og andet udstyr, som giver mulighed for fremføring af signaler mellem bestemte termineringspunkter via kabler, radiobølger, lyslederkabler eller ved andre elektromagnetiske fremføringsmåder

d) »teletjenester«: tjenester, som helt eller delvist består i fremføring og rutning af signaler via telenet, bortset fra radio/tv-spredning

e) »brugere«: enkeltpersoner, herunder slutbrugere, eller organisationer, der bruger eller efterspørger offentlige teletjenester

f) »særlige rettigheder«: rettigheder, som en medlemsstat indrømmer et begrænset antal virksomheder i kraft af love eller administrative bestemmelser, og hvorefter den inden for et givet geografisk område enten kan begrænse antallet af sådanne virksomheder til to eller flere, som ud fra andre kriterier end objektivitet, proportionalitet og ikke-diskrimination har tilladelse til at udbyde en tjeneste eller udøve en aktivitet, eller hvorefter den, ud fra andre kriterier end ovennævnte, kan udpege flere konkurrerende virksomheder, som må udbyde en tjeneste eller udøve en aktivitet, eller hvorefter den, ud fra andre kriterier end ovennævnte, kan give en eller flere virksomheder juridiske eller lovgivningsmæssige fordele, der på afgørende vis påvirker andre virksomheders mulighed for at udbyde samme tjeneste eller udøve samme aktivitet inden for samme geografiske område og i alt væsentligt på tilsvarende vilkår

g) »forsyningspligtydelser«: et nærmere bestemt minimumssæt af tjenester af en given kvalitet, hvortil alle brugere uanset deres geografiske placering og på baggrund af specifikke nationale betingelser har adgang til en overkommelig pris.

2. De yderligere definitioner, der findes i direktiv 90/387/EØF, anvendes, hvor det er relevant.

Artikel 3

Samtrafik i medlemsstaterne og på fællesskabsplan

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at afskaffe bestemmelser, som forhindrer organisationer, som medlemsstaterne har givet tilladelse til at udbyde offentlige telenet og -tjenester, i at forhandle sig frem til aftaler om indbyrdes samtrafik i overensstemmelse med EF-lovgivningen. Dette gælder, hvad enten organisationerne er i samme medlemsstat eller i forskellige medlemsstater. Tekniske aftaler og handelsaftaler vedrørende samtrafik fastlægges af parterne selv i overensstemmelse med dette direktiv og traktatens konkurrenceregler.

2. Medlemsstaterne sikrer passende og effektiv samtrafik mellem de offentlige telenet, der er angivet i bilag I, i det omfang dette er nødvendigt for at sikre de pågældende tjenesters interoperabilitet for alle brugere i Fællesskabet.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de organisationer, der sammenkobler deres faciliteter med offentlige telenet og/eller -tjenester, til enhver tid respekterer, at de oplysninger, der fremføres eller oplagres, skal holdes fortrolige.

Artikel 4

Rettigheder og pligter i forbindelse med samtrafik

1. Organisationer, som har tilladelse til at udbyde de offentlige telenet og/eller -tjenester, der er angivet i bilag II, har ret og, hvis organisationer med samme status anmoder derom, også pligt til indbyrdes at forhandle sig frem til aftaler om samtrafik med henblik på at udbyde de pågældende tjenester, så disse net og tjenester kan udbydes i hele Fællesskabet. Den nationale tilsynsmyn-

dighed kan indvillige i midlertidigt at begrænse denne pligt, hvis det i det enkelte tilfælde skønnes, at der er teknisk og kommercielt bæredygtige alternativer til den samtrafik, der anmodes om, og hivs samtrafikken vil kræve mere omfattende midler end dem, der står til rådighed. Hvis den nationale tilsynsmyndighed træffer en sådan beslutning, skal der gives en komplet redegørelse herfor, og beslutningen skal offentliggøres efter proceduren i artikel 14, stk. 2.

2. Organisationer, som har tilladelse til at udbyde de offentlige telenet og -tjenester, der er angivet i bilag I, og som har en stærk markedsposition, skal opfylde enhver rimelig anmodning om adgang til nettet, herunder adgang til andre punkter end de termineringspunkter, der tilbydes flertallet af slutbrugerne.

3. En organisation anses for at have en stærk markedsposition, hvis den har en andel på mere en 25 % af et bestemt telekommunikationsmarked i det geografiske område af en medlemsstat, hvor den har tilladelse til at drive virksomhed.

De nationale tilsynsmyndigheder kan dog bestemme, at en organisation med en andel på mindre end 25 % af det pågældende marked har en stærk markedsposition. Tilsvarende kan de bestemme, at en organisation med en andel på mere end 25 % af det pågældende marked ikke har en stærk markedsposition. I begge tilfælde skal afgørelsen tage hensyn til organisationens evne til at påvirke markedsbetingelserne, dens omsætning i forhold til markedets størrelse, dens kontrol over adgangen til slutbrugerne, dens adgang til finansielle midler, samt til dens erfaring med at udbyde produkter og tjenester på markedet.

Artikel 5

Samtrafik og bidrag til dækning af forsyningspligtydelser

1. Hvis en medlemsstat i henhold til denne artikel skønner, at forsyningspligtydelserne udgør en urimeligt stor byrde for en organisation, indfører den en ordning for, hvordan nettoomkostningerne i forbindelse med denne pligt skal fordeles blandt de organisationer, der driver offentlige telenet og/eller taletelefonitjenester. Medlemsstaterne tager hensyn til principperne om gennemsigtighed, ikke-diskrimination og proportionalitet, når de fastlægger, hvilke bidrag der skal betales. Denne type finansiering vedrører kun offentlige telenet og -tjenester som angivet i bilag I, del 1.

2. Bidrag til dækning af eventuelle omkostninger ved forsyningspligtydelser kan indhentes via en ordning, der specifikt indføres med dette formål og administreres af en instans, som er uafhængig af de organisationer, der modtager godtgørelse, og/eller via et gebyr, som lægges oven i samtrafiktaksten.

3. Når det skal opgøres, hvilke eventuelle omkostninger forsyningspligten medfører, beregner de organisationer, som skal opfylde den, efter anmodning fra den nationale tilsynsmyndighed de pågældende nettoomkostninger efter proceduren i bilag III. Beregningen af disse nettoomkostninger revideres af den nationale tilsynsmyndighed eller et andet kompetent organ, der er uafhængig af televirksomhederne, og som er godkendt af den nationale tilsynsmyndighed. Der skal være fuld offentlig indsigt i resultaterne af beregningen af disse omkostninger og i revisionsrapporten i overensstemmelse med artikel 14, stk. 2.

4. Hvis det er berettiget ud fra den i stk. 3 omhandlede beregning af nettoomkostningerne og ud fra en vurdering af den eventuelle markedsfordel, som opnås af den organisation, der udbyder forsyningspligtydelser, træffer de nationale tilsynsmyndigheder beslutning om, hvorvidt der skal indføres en ordning til fordeling af nettoomkostningerne i forbindelse med forsyningspligtydelser.

5. Indføres der en ordning til fordeling af nettoomkostningerne ved forsyningspligtydelser som omhandlet i stk. 4, sikrer de nationale tilsynsmyndigheder, at der er fuld adgang til offentlig indsigt i principperne for omkostningsdelingen, herunder i de nærmere forhold i den anvendte ordning, jf. artikel 14, stk. 2.

De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at der offentliggøres en årlig rapport med anførelse af de beregnede omkostninger ved forsyningspligtydelser og af de forskellige berørte parters bidrag til dækningen af disse omkostninger.

6. Indtil proceduren i stk. 3, 4 og 5 er gennemført, skal den nationale tilsynsmyndighed og Kommissionen underrettes, inden der opkræves afgifter fra sammenkoblede virksomheder til dækning af omkostninger ved forsyningspligtydelser. Fastslår den nationale tilsynsmyndighed på eget initiativ eller efter begrundet anmodning fra de berørte parter, at taksterne er for høje, skal den pågældende organisation nedsætte dem, jf. dog artikel 17 i dette direktiv. Nedsættelsen gælder med tilbagevirkende kraft fra den dato, hvor afgifterne blev opkrævet, dog tidligst fra den 1. januar 1998.

Artikel 6

Ikke-diskrimination og gennemsigtighed

Ved etablering af samtrafik med de i bilag I angivne offentlige telenet og -tjenester, når disse udbydes af organisationer, som de nationale tilsynsmyndigheder har meddelt har en stærk markedsposition, sikrer medlemsstaterne, at:

a) de pågældende organisationer overholder princippet om ikke-diskrimination, hvad angår samtrafik, der tilbydes andre. Tilsvarende skal de ved samtrafik tilbyde samtrafikpartnere, der udbyder lignende tjenester, samme vilkår, faciliteter og oplysninger og samme tjenestekvalitet, som gælder for tjenester, som udbydes af dem selv, deres underafdelinger eller partnere

b) alle nødvendige oplysninger og specifikationer stilles efter anmodning til rådighed for organisationer, der overvejer samtrafik, så det bliver lettere at indgå en aftale; oplysningerne bør omfatte ændringer, som er planlagt til at skulle gennemføres inden for de kommende seks måneder, medmindre andet er godkendt af den nationale tilsynsmyndighed

c) samtrafikaftaler meddeles de relevante nationale tilsynsmyndigheder, og de interesserede parter gives efter anmodning indsigt i sådanne aftaler efter proceduren i artikel 14, stk. 2, bortset fra afsnit, der vedrører parternes handelsstrategi. Den nationale tilsynsmyndighed bestemmer, hvilke afsnit der vedrører parternes handelsstrategi. Der skal efter anmodning fra de interesserede parter i alle tilfælde gives nærmere oplysninger om samtrafiktakster og -betingelser samt om eventuelle bidrag til omkostningerne ved forsyningspligtydelser

d) Oplysninger fra en organisation, som er interesseret i samtrafik, må kun bruges til det formål, hvortil de er givet. De må ikke videregives til andre afdelinger, datterselskaber eller partnere, som sådanne oplysninger kan give en konkurrencefordel.

Artikel 7

Principper for samtrafiktakster og omkostningsberegningssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at bestemmelserne i stk. 2-6 finder anvendelse på organisationer, som driver de offentlige telenet og/eller -tjenester, der er anført i bilag I, del 1 og 2, og som de nationale tilsynsmyndigheder har meddelt har en stærk markedsposition.

2. Samtrafiktakster skal overhole principperne om gennemsigtighed og omkostningsægthed. Bevisbyrden for, at taksterne er omkostningsægte og ikke giver mere end en rimelig forrentning af investeringerne, påhviler den organisation, der udbyder samtrafik via sine faciliteter. De nationale tilsynsmyndigheder kan anmode en organisation om at fremlægge fuld dokumentation for de samtrafiktakster, der kræves, og om nødvendigt påbyde, at taksterne nedættes. Bestemmelsen i dette stykke finder også anvendelse på organisationer, der er angivet i bilag I, del 3, og som de nationale tilsynsmyndigheder har meddelt har en stærk markedsposition på det nationale marked for samtrafik.

3. De nationale tilsynsmyndigheder skal i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, sikre, at der offentliggøres et referencesamtrafikudbud. Dette skal indeholde en beskrivelse af samtrafikudbuddet, opgjort efter enkeltkomponenter alt efter markedssituationen, og de hertil tilknyttede betingelser, herunder takster.

Der kan fastsættes forskellige samtrafiktakster, betingelser og vilkår for forskellige kategorier af organisationer, der har tilladelse til at stille telenet og tjenester til rådighed, hvis sådanne forskelle kan begrundes objektivt på grundlag af den type samtrafik, som udbydes, og/eller de pågældende nationale licensbetingelser. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at sådanne forskelle ikke forårsager konkurrencefordrejning og navnlig, at organisationen anvender de rigtige samtrafiktakster, betingelser og vilkår, når den udbyder samtrafik af egne eller datterselskabers eller partneres tjenester, jf. artikel 6, litra a).

Den nationale tilsynsmyndighed skal kunne kræve ændringer i referencesamtrafikudbuddet, når det er berettiget.

Bilag IV indeholder eksempler på elementer, som kan indgå i fastlæggelsen af samtrafiktakster, takststrukturer og takstelementer. Hvis en organisation foretager ændringer i det offentliggjorte referencesamtrafikudbud, kan tilpasninger, som kræves af den nationale tilsynsmyndighed, have tilbagevirkende kraft fra den dato, hvor ændringen blev foretaget.

4. Samtrafiktakster skal i overensstemmelse med EF-lovgivningen være uafhængige af andre forhold, så den, der anmoder om samtrafik, ikke skal betale for det, som ikke er strengt knyttet til den tjeneste, der anmodes om.

5. Kommissionen udarbejder efter proceduren i artikel 15 henstillinger om omkostningsberegningssystemer og opsplitning af regnskaberne i forbindelse med samtrafik. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at de omkostningsberegningssystemer, organisationerne anvender, opfylder bestemmelserne i denne artikel og er dokumenteret tilstrækkeligt detaljeret som anført i bilag V.

De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at der efter anmodning stilles en beskrivelse af omkostningsberegningssystemerne til rådighed, som viser de vigtigste af de kategorier, omkostningerne er samlet i, og de regler, der anvendes ved fordelingen af omkostningerne i forbindelse med samtrafikken. Det kontrolleres af den nationale tilsynsmyndighed eller en anden kompetent instans, der er uafhængig af televirksomhederne og godkendt af den nationale tilsynsmyndighed, at omkostningsberegningen sker efter de fastsatte regler. En gang om året offentliggøres en erklæring om, hvorvidt reglerne er blevet overholdt.

6. Hvis der anvendes takster med henblik på fordeling af omkostningerne ved forsyningspligtydelser, jf. artikel 5, skal de være uafhængige af andre områder og opgøres separat.

Artikel 8

Regnskaber og opsplitning af regnskaber

1. Medlemsstaterne kræver, at organisationer, som udbyder offentlige telenet og/eller -tjenester, og som har særlige eller eksklusive rettigheder på udbud af tjenester i andre sektorer i den samme eller i en anden medlemsstat, fører særskilte regnskaber for deres teleaktiviteter i samme omfang, som det ville være nødvendigt, hvis det var juridisk uafhængige virksomheder, der varetog de pågældende telaktiviteter, således at alle omkostnings- og indtægtselementer fremgår — med grundlaget for beregningen heraf og detaljeret redegørelse for de anvendte metoder — i forhold til deres telekommunikationsaktiviteter, herunder en specificeret opgørelse over anlægsaktiver og strukturomkostninger, eller at teleaktiviteterne er udskilt strukturelt.

Medlemsstaterne kan vælge ikke at stille de i første afsnit opstillede krav over for sådanne organisationer, hvis årlige omsætning på teleområdet i Fællesskabet er mindre end det beløb, der er fastsat i bilag VI, del 1.

2. Medlemsstaterne kræver, at organisationer, der driver offentlige telenet og/eller -tjenester som omhandlet i bilag I, del 1 og 2, og som de nationale tilsynsmyndigheder har meddelt har en stærk markedsposition, og som udbyder offentlige telenet og/eller -tjenester til brugere og samtrafiktjenester til andre organisationer, fører særskilte regnskaber for de aktiviteter, der har at gøre med samtrafik — herunder både samtrafiktjenester, der udbydes internt, og samtrafiktjenester, der udbydes til andre — og for andre aktiviteter, således at alle omkostnings- og indtægtselementer fremgår — med grundlaget for beregningen heraf og detaljeret redegørelse for de anvendte metoder — i forhold til deres samtrafikvirksomhed, herunder en specificeret ogpørelse over anlægsaktiver og strukturomkostninger.

Medlemsstaterne kan vælge ikke at stille de i foregående afsnit opstillede krav over for sådanne organisationer, hvis årlige omsætning på teleområdet i medlemsstaterne er mindre end det beløb, der er fastsat i bilag VI, del 2.

3. Organisationer, som udbyder offentlige telenet eller -tjenester, fremlægger snarest efter anmodning fra deres nationale tilsynsmyndighed så detaljerede finansielle oplysninger, som det forlanges. De nationale tilsynsmyndigheder kan under hensyn til forretningshemmeligheder offentliggøre oplysninger, der kan medvirke til virkeliggørelsen af et åbent og konkurrencebaseret marked.

4. Organisationer, som udbyder offentlige telenet eller -tjenester, har pligt til at udfærdige deres regnskaber og lade dem revidere og offentliggøre. Revisionen foretages i overensstemmelse med de relevante love i medlemsstaten.

Første afsnit gælder også for særskilte regnskaber, jf. stk. 1 og 2.

Artikel 9

De nationale tilsynsmyndigheders almindelige ansvar

1. De nationale tilsynsmyndigheder skal fremme og sikre et samtrafikniveau, der er til gavn for alle brugere, og varetage deres opgaver på en måde, der giver den størst mulige økonomiske effektivitet og de størst mulige fordele for slutbrugerne. De nationale tilsynsmyndigheder skal havnlig tage hensyn til:

— at brugere skal have fyldestgørende kommunikationsmuligheder i alle led

— at konkurrencen skal fremmes

— at der er behov for en fair og behørig udvikling af et harmoniseret europæisk telekommunikationsmarked

— at der er behov for at samarbejde med de tilsvarende myndigheder i andre medlemsstater

— at indførelsen og udbygningen af tværeuropæiske net og tjenester, samtrafik mellem nationale net og interoperabilitet mellem tjenester samt adgangen til sådanne net og tjenester skal fremmes

— at princippet om ikke-diskrimination (herunder lige adgang) og proportionalitet skal sikres

— at forsyningspligten skal opretholdes og udvides.

2. De generelle bestemmelser, som den nationale tilsynsmyndighed på forhånd opstiller, offentliggøres i henhold til artikel 14, stk. 1.

I forbindelse med samtrafik mellem organisationer som beskrevet i bilag II, gælder det navnlig:

— at den nationale tilsynsmyndighed kan opstille ex-ante bestemmelser på de områder, der er omhandlet i bilag VII, del 1

— at den nationale tilsynsmyndighed tilskynder til, at samtrafikaftalerne også omfatter de i bilag VI, del 2, angivne forhold.

3. For at opfylde de i stk. 1 omhandlede mål har de nationale tilsynsmyndigheder ret og, hvis en af parterne anmoder om det, tillige pligt til at gribe ind for at angive forhold, som samtrafikaftaler skal omfatte, eller fastlægge særlige bestemmelser, som en eller flere parter i en sådan aftale skal overholde. De nationale tilsynsmyndigheder kan undtagelsesvis forlange, at der foretages ændringer i samtrafikaftaler, som allerede er indgået, hvis dette er nødvendigt for at sikre reel konkurrence og/eller interoperabilitet mellem de tjenester, brugerne anvender.

Den nationale tilsynsmyndighed kan bl.a. opstille bestemmelser om reel konkurrence, tekniske vilkår, takster, udbuds- og anvendelsesvilkår, overholdelse af relevante standarder eller væsentlige krav, miljøbeskyttelse og/eller sikring af tjenestekvalitet i alle led.

Den nationale tilsynsmyndighed har ligeledes ret og, hvis en af parterne anmoder om det, tillige pligt til at opstille tidsfrister for gennemførelsen af forhandlinger om samtrafik. Hvis parterne ikke inden for den fastsatte frist når til enighed om en aftale, træffer den nationale tilsynsmyndighed foranstaltninger for at skabe enighed efter en procedure, som den nationale tilsynsmyndighed selv fastlægger. Der skal i overensstemmelse med artikel 14, stk. 2, være offentlig adgang til indsigt i denne procedure.

4. Den nationale tilsynsmyndighed har beføjelse til at foretage en fuldstændig gennemgang af samtrafikaftaler, som organisationer, der har tilladelse til at udbyde offentlige telenet eller -tjenester, indgår med andre parter.

5. Hvis der opstår uenighed vedrørende samtrafik mellem organisationer i en medlemsstat, træffer vedkommende medlemsstats nationale tilsynsmyndighed efter anmodning fra en eller flere parter foranstaltninger til at finde en løsning inden seks måneder fra anmodningen. Løsningen skal tage behørigt hensyn til begge partners berettigede interesser.

I forbindelse hermed tager den nationale tilsynsmyndighed bl. a. hensyn til:

— brugernes interesser

— de lovmæssige forpligtelser eller begrænsninger, parterne er pålagt

— at nyskabende markedsudbud bør fremmes og brugerne sikres adgang til et bredt udbud af teletjenester i medlemsstaterne og i Fællesskabet

— tekniske og kommercielt bæredygtige alternativer til den samtrafik, der anmodes om

— at alle parter bør sikres lige adgang

— at det offentlige telenets enhed skal opretholdes, og at tjenester skal være interoperable

— arten af den samtrafik, der anmodes om, set i forhold til de midler, der er til rådighed til at imødekomme anmodningen

— parternes relative markedsposition

— almenhedens interesse (f.eks. miljøhensyn)

— at konkurrencen skal fremmes

— nødvendigheden af at opretholde forsyningspligten.

Den nationale tilsynsmyndigheds afgørelse offentliggøres efter de nationale procedurer. De berørte parter modtager en fuldstændig redegørelse for afgørelsen.

6. I tilfælde hvor organisationer, som har tilladelse til at udbyde offentlige telenet og/eller -tjenester, ikke vil indgå aftale om samtrafik via deres faciliteter, skal de nationale tilsynsmyndigheder i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og med brugernes interesse for øje, som sidste udvej, kunne forlange, at de pågældende organisationer åbner deres faciliteter for samtrafik, for derved at beskytte væsentlige almene interesser, og skal, om nødvendigt, kunne opstille yderligere bestemmelser, som skal opfyldes i denne forbindelse.

Artikel 10

Væsentlige krav

Uden at det berører eventuelle foranstaltninger, som træffes i henhold til artikel 3, stk. 5, og artikel 5, stk. 3, i direktiv 90/387/EØF, gælder de væsentlige krav i artikel 3, stk. 2, i direktiv 90/387/EØF også i forbindelse med nærværende direktiv for så vidt angår samtrafik med offentlige telenet og/eller -tjenester som angivet i nærværende artikel.

Fastlægger den nationale tilsynsmyndighed bestemmelser, som med udgangspunkt i de væsentlige krav i denne artikels litra a) – d), skal indføjes i samtrafikaftaler, skal disse bestemmelser offentliggøres som fastlagt i artikel 14, stk. 1.

a) *Netdriftens sikkerhed:* Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at tilgængeligheden af offentlige telenet og -tjenester opretholdes i tilfælde af netudfald af katastrofeomfang eller force majeure, f.eks. usædvanlige vejrforhold, jordskælv, oversvømmelse, lynnedslag eller brand.

   I tilfælde af, at de i foregående afsnit nævnte omstændigheder indtræffer, skal de berørte organer gøre deres yderste for at sikre, at tjenesten opretholdes på højeste niveau i henhold til de kompetente nationale myndigheders prioriteringer.

   Nødvendigheden af at skulle efterkomme disse krav udgør ikke en gyldig grund til at nægte at indlede forhandlinger om samtrafik.

   Den nationale tilsynsmyndighed sikrer endvidere, at eventuelle bestemmelser i samtrafikaftaler vedrørende netsikkerhed i nødsituationer ikke er diskriminerende, og at de står i et rimeligt forhold til de tilstræbte mål, samt at de er baseret på forud fastlagte, objektive kriterier.

b) *Opretholdelse af nettets enhed:* Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de offentlige telenets enhed opretholdes. Opretholdelse af enheden i offentlige telenet eller -tjenester udgør ikke en gyldig grund for at nægte samtrafik. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at samtrafikaftalers bestemmelser vedrørende beskyttelse af nettets enhed ikke er diskriminerende, og at de står i et rimeligt forhold til de tilstræbte mål, samt at de er baseret på forud fastlagte, objektive kriterier.

c) *Tjenesters interoperabilitet:* Medlemsstaterne kan med hensyn til samtrafikaftaler foreskrive bestemmelser, der skal sikre tjenesters interoperabilitet, herunder også at tjenesterne er af en tilfredsstillende kvalitet i alle led. Sådanne bestemmelser kan også vedrøre overholdelse af bestemte tekniske standarder eller specifikationer eller adfærdskodekser, der er vedtaget af markedsaktørerne.

d) *Databeskyttelse:* Medlemsstaterne kan under overholdelse af fællesskabsretten opstille betingelser i samtrafik aftaler for at sikre datasikkerheden i det omfang, det er nødvendigt for at sikre overholdelsen af de relevante lovbestemmelser om databeskyttelse, herunder beskyttelse af personoplysninger, fortroligholdelse af oplysninger, der bearbejdes, fremføres eller oplagres, og beskyttelse af privatlivets fred.

Artikel 11

Samplacering og fælles brug af faciliteter

Hvis en organisation, der udbyder teletjenester og/eller offentlige net, i henhold til national lovgivning har tilladelse til at installere faciliteter på, over eller under offentlig eller privat grund, eller kan få eksproprieret eller tillagt ejendom til sådanne formål, tilstræber de nationale tilsynsmyndigheder, at sådanne faciliteter og/eller sådan ejendom kan gøres til genstand for fælles brug med andre organisationer, som udbyder offentlige teletjenester, navnlig hvis væsentlige krav hindrer andre organisationer i at få adgang til realistiske alternativer.

Aftaler om samplacering eller fælles brug af faciliteter indgås sædvanligvis ved handelsaftaler eller tekniske aftaler mellem de berørte parter. Den nationale tilsynsmyndighed kan gribe ind, hvor dette er nødvendigt for at mægle i tvister, jf. artikel 9.

Medlemsstaterne kan kun påbyde ordninger om fælles brug af faciliteter og/eller ejendom (herunder fysisk samplacering), hvis der er afholdt offentlig høring af passende varighed, hvor alle interesserede parter har haft mulighed for at fremlægge deres synspunkter. Sådanne ordninger kan f.eks. også omfatte bestemmelser om fordeling af omkostningerne ved fælles brug af faciliteter og/eller ejendom.

Artikel 12

Nummerering

1. Medlemsstaterne sikrer, at der er tilstrækkelige numre og nummergrupper til rådighed for alle offentlige teletjenester.

2. Det skal sikres, at der er fuld interoperabilitet mellem de europæiske net og tjenester; derfor træffer medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten de nødvendige foranstaltninger under hensyn til, hvordan området kan udvikle sig på europæisk plan, for at sikre, at deres synspunkter koordineres i internationale organisationer og fora, hvor der træffes afgørelser om nummerering.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale nummereringsplaner for teleområdet administreres af den nationale tilsynsmyndighed, så det sikres, at planerne er uafhængige af organisationer, som udbyder telenet eller -tjenester, og at nummerportabiliteten fremmes. Det skal sikres, at der er reel konkurrence, og derfor sikrer de nationale tilsynsmyndigheder, at procedurerne for tildeling af enkeltnumre og/eller nummergrupper er gennemsigtige, retfærdige og hurtige, og at tildelingen foretages på en objektiv, gennemsigtig og ikke-diskriminerende måde. De nationale tilsynsmyndigheder kan indføre bestemmelser om anvendelse af bestemte præfikser eller bestemte kortnummervalg, navnlig når disse anvendes til tjenester af almen interesse (såsom frikaldstjenester, kioskdebiterede tjenester, oplysningstjenester eller alarmtjenester), eller bestemmelser, der skal sikre lige adgang.

4. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at de vigtigste elementer i de nationale nummereringsplaner og senere ændringer eller tilpasninger heraf offentliggøres i overensstemmelse med artikel 14, stk. 1, med de nødvendige begrænsninger af hensyn til statens sikkerhed.

5. De nationale tilsynsmyndigheder tilstræber at fremme snarlig indførelse af en ordning med nummerportabilitet, som giver slutbrugere, der måtte anmode herom, mulighed for fortsat at bruge deres nummer eller numre i det faste offentlige telefonnet på et bestemt sted, uanset hvilken organisation der betjener dem, og sikrer at ordningen i hvert fald fungerer i alle større byområder inden den 1. januar 2003.

For at sikre, at det gebyr, som forbrugeren skal betale, er rimeligt, skal de nationale tilsynsmyndigheder sørge for, at prisen for samtrafik for denne facilitet er rimelig.

6. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at nummereringsplaner og -procedurer administreres på en måde, som sikrer, at alle virksomheder, der udbyder offentlige teletjenester, behandles lige og retfærdigt. Medlemsstaterne skal især sikre, at en organisation, som har fået tildelt en bestemt nummerfølge, ikke diskriminerer ubegrundet i forbindelse med de numre, der giver adgang til andre teleoperatørers tjenester.

Artikel 13

Tekniske standarder

1. Uden at det berører artikel 5, stk. 3, i direktiv 90/387/EØF, hvori det bestemmes, at gennemførelsen af bestemte europæiske standarder kan gøres obligatorisk, sikrer de nationale tilsynsmyndigheder, at organisationer, der udbyder offentlige telenet eller -tjenester, fuldt ud tager højde for standarder, der i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* angives som egnede til området for samtrafik.

Hvis der ikke findes sådanne standarder, tilstræber de nationale tilsynsmyndigheder at fremme, at der udbydes tekniske grænseflader for samtrafik efter de herunder angivne standarder eller specifikationer:

— standarder, som er vedtaget af europæiske standardiseringsorganisationer som f.eks. Det Europæiske Standardiseringsinstitut for Telekommunikation (ETSI) eller Den Europæiske Standardiseringsorganisation/Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (CEN/CENELEC)

eller, hvis der ikke findes sådanne standarder

— internationale standarder eller rekommandationer, som er vedtaget af Den Internationale Telekommunikationsunion (ITU), Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO) eller Den Internationale Elektrotekniske Kommission (IEC)

eller, hvis der ikke findes sådanne standarder

— nationale standarder.

2. Kommissionen kan om nødvendigt efter proceduren i artikel 15 anmode europæiske standardiseringsorganisationer om at opstille standarder for samtrafik og adgang til net og tjenester. Henvisninger til sådanne standarder kan offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, jf. artikel 5 i direktiv 90/387/EØF.

Artikel 14

Offentliggørelse af og adgang til oplysninger

1. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at der offentliggøres ajourførte oplysninger om de forhold, der er angivet i artikel 7, stk. 3, artikel 9, stk. 2, artikel 10 og artikel 12, stk. 4, så interesserede parter har let adgang til disse oplysninger. Det angives i den pågældende medlemsstats officielle tidende, hvordan oplysningerne offentliggøres.

2. De nationale tilsynsmyndigheder sikrer, at der efter anmodning og inden for normal arbejdstid er gratis adgang til offentlig indsigt i ajourførte oplysninger om de forhold, der er angivet i artikel 4, stk. 1, artikel 5, stk. 3 og 5, artikel 6, litra c), og artikel 9, stk. 3. Det angives i den pågældende medlemsstats officielle tidende, hvor og hvornår man kan få adgang til oplysningerne.

3. Medlemsstaterne underretter inden den 1. januar 1998 — og derefter umiddelbart i tilfælde af ændringer — Kommissionen om, hvordan der gives adgang til de oplysninger, der omhandles i stk. 1 og 2. Kommissionen offentliggør regelmæssigt i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en henvisning til, hvordan de nationale tilsynsmyndigheder har givet meddelelse herom.

Artikel 15

Proceduren for det rådgivende udvalg

1. Kommissionen bistås i sit arbejde af det ovennævnte udvalg, der er oprettet i medfør af artikel 9, stk. 1, i direktiv 90/387/EØF, i det følgende benævnt »ONP-udvalget«.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster, og i givet fald ved afstemning.

3. Udtalelsen optages i mødeprotokollen; derudover har hver medlemsstat ret til at anmode om, at dens holdning indføres i mødeprotokollen.

Kommissionen tager størst muligt hensyn til udvalgets udtalelse. Den underretter udvalget om, hvorledes den har taget hensyn til dets udtalelse.

Artikel 16

Forskriftsudvalgsprocedure

1. Uanset artikel 15 finder følgende procedure anvendelse i de spørgsmål, der er omhandlet i artikel 19.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver en udtalelse om dette udkast inden for en frist, som formanden kan fastsætte under hensyn til, hvor meget det pågældende spørgsmål haster. Det udtaler sig med det flertal, der er fastsat i traktatens artikel 148, stk. 2, for vedtagelse af de afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget tillægges de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, den vægt, der er fastlagt i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Kommissionen vedtager de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

4. Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

Har Rådet ved udløbet af en frist på tre måneder regnet fra forslagets forelæggelse for Rådet, ikke truffet nogen afgørelse, vedtages de foreslåede foranstaltninger af Kommissionen.

Artikel 17

Procedure for afgørelse af tvister mellem organisationer, der driver televirksomhed med tilladelse fra forskellige medlemsstater

1. Uanset:

a) retsskridt, som Kommissionen eller en medlemsstat foretager i medfør af traktaten

b) de rettigheder, som den part, der indleder proceduren i stk. 2 og 3, den berørte organisation eller enhver anden part har i henhold til gældende national lovgivning

skal den procedure, der er fastsat i stk. 2 og 3, kunne anvendes til afgørelse af tvister vedrørende samtrafik mellem organisationer, der driver televirksomhed med tilladelse fra forskellige medlemsstater, medmindre en sådan tvist henhører under en enkelt national tilsynsmyndighed, som udøver sine beføjelser i overensstemmelse med artikel 9.

2. Enhver part, som ønsker at klage over en anden organisation vedrørende samtrafik, kan fremlægge klagen for den nationale tilsynsmyndighed i den medlemsstat, som har udstedt tilladelsen til den organisation, der klages over. Den nationale tilsynsmyndighed tager skridt til at afgøre tvisten i overensstemmelse med proceduren og fristerne i artikel 9, stk. 5.

3. Hvis der er flere samtidige tvister mellem de samme to organisationer, samordner de nationale tilsynsmyndigheder efter anmodning fra en af parterne i tvisterne deres arbejde for at afgøre tvisterne efter principperne i artikel 9, stk. 1, senest seks måneder efter, at sagerne er fremlagt. Afgørelserne skal i overensstemmelse med fællesskabsretten give udtryk for en rimelig balance mellem begge parters legitime interesser og være i overensstemmelse med samtrafikreglerne i de berørte medlemsstater.

Artikel 18

Underretning af Kommissionen

1. Medlemsstaterne sikrer, at de nationale tilsynsmyndigheder har de nødvendige midler til at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv, og underretter senest den 31. januar 1997 Kommissionen om, hvilke nationale tilsynsmyndigheder der skal varetage opgaverne.

2. De nationale tilsynsmyndigheder underretter senest den 31. januar 1997 — og derefter umiddelbart i tilfælde af ændringer — Kommissionen om, hvilke organisationer:

— der har pligt til at udbyde de offentlige telenet og -tjenester, der er anført i bilag I, del 1, og som har tilladelse til direkte at opkræve et bidrag til nettoomkostningerne ved forsyningspligtydelser efter proceduren i artikel 5, stk. 2

— der er underlagt dette direktivs bestemmelser om organisationer med en stærk markedsposition

— der omfattes af bilag II.

Kommissionen kan forlange, at de nationale tilsynsmyndigheder begrunder, at en organisation angives som havende eller ikke havende en stærk markedsposition.

3. Kommissionen offentliggør navnene på de i stk. 2 omhandlede organisationer i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Artikel 19

Teknisk tilpasning

Kommissionen kan efter proceduren i artikel 16 træffe afgørelse om en tilpasning af bilag IV, V og VII til dette direktiv som følge af den seneste teknologiske udvikling, ændringer i markedssituationen eller forbrugerefterspørgslen.

Artikel 20

Udsættelse

1. Der gives de medlemsstater, der har ret til en yderligere overgangsperiode i forbindelse med liberaliseringen af teletjenester, jf. Rådets resolutioner af 22. juli 1993 og 22. december 1994, udsættelse med hensyn til overholdelse af forpligtelserne i artikel 3, stk. 1 og 2, artikel 4, stk. 1 og 2, og artikel 9, stk. 1 og 3, i det omfang disse forpligtelser vedrører direkte sammenkobling mellem mobilnettene i den pågældende medlemsstat og mobil- eller fastnettene i andre medlemsstater, samt i artikel 5, så længe og i det omfang de benytter sig af sådanne overgangsperioder. Medlemsstaterne underretter Kommissionen, hvis de agter at gøre brug af udsættelsen.

2. Der kan anmodes om udsættelse med hensyn til overholdelse af forpligtelserne i artikel 12, stk. 5, hvis den pågældende medlemsstat kan dokumentere, at disse forpligtelser vil være en for stor byrde for visse organisationer eller grupper af organisationer. Medlemsstaten underretter Kommissionen om, hvorfor den anmoder om udsættelse, hvornår forpligtelserne kan opfyldes, og hvad der vil blive gjort for at overholde den nye frist. Kommissionen tager stilling til anmodningen under hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i den pågældende medlemsstat, samt til behovet for at sikre en sammenhængende retstilstand på fællesskabsplan, og underretter medlemsstaten om, hvorvidt det efter Kommissionens opfattelse, med baggrund i de særlige forhold i medlemsstaten, vil være berettiget at give udsættelse, og hvor længe en eventuel udsættelse skal gælde.

Artikel 21

Samtrafik med organisationer i tredjelande

1. Hvis medlemsstaterne får kendskab til juridiske eller faktiske problemer af generel art, som forhindrer organisationer i Fællesskabet i at foretage samtrafik med organisationer i tredjelande, underretter de Kommissionen herom.

2. Hvis Kommissionen får kendskab til sådanne vanskeligheder, kan den om nødvendigt forelægge forslag for Rådet til et passende forhandlingsmandat med henblik på forhandling af sammenlignelige rettigheder i de pågældende tredjelande for organisationer i Fællesskabet. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal.

3. Foranstaltninger, som træffes i henhold til stk. 2, berører ikke Fællesskabets og medlemsstaternes forpligtelser i henhold til internationale aftaler på området.

Artikel 22

Tilsyn

1. Kommissionen forelægger senest den 31. december 1997 og derefter regelmæssigt Europa-Parlamentet og Rådet en beretning om, hvilke rettigheder organisationer i Fællesskabet har til at etablere samtrafik i tredjelande.

2. Kommissionen fører tilsyn med, hvordan direktivet fungerer, og forelægger regelmæssigt Europa-Parlamentet og Rådet en beretning herom, første gang senest den 31. december 1999. I denne forbindelse kan Kommissionen anmode medlemsstaterne om at fremlægge oplysninger.

I beretningen redegøres der for, hvilke bestemmelser i direktivet der bør revideres i lyset af markedsudviklingen, den teknologiske udvikling og ændret forbrugerefterspørgsel, navnlig:

a) med hensyn til bestemmelserne i artikel 5

b) med henblik på at bekræfte tidsfristen i artikel 12, stk. 5.

Kommissionen undersøger ligeledes fordelen ved oprettelsen af en europæisk tilsynsmyndighed, der skal tage sig af de opgaver, som viser sig at kunne varetages mere effektivt på fællesskabsplan.

Artikel 23

Gennemførelse i national ret

1. Medlemsstaterne sætter senest den 31. december 1997 de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

Når medlemsstaterne vedtager disse love og administrative bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv, eller de skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 24

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Artikel 25

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 30. juni 1997.

På Europa-Parlamentets vegne	*På Rådets vegne*
J. M. GIL-ROBLES	A. NUIS
Formand	*Formand*

BILAG I

OFFENTLIGE TELENET OG -TJENESTER AF SÆRLIG BETYDNING

(som omhandlet i artikel 3, stk. 2)

Følgende offentlige telenet og -tjenester betragtes som værende af særlig betydning på europæisk plan.

Organisationer med en stærk markedsposition, som udbyder nedenstående offentlige telenet og/eller -tjenester, har som angivet i artikel 4, stk. 2, og artikel 6 og 7, bestemte forpligtelser i forbindelse med samtrafik.

Del 1

Det faste offentlige telefonnet

Ved »det faste offentlige telefonnet« forstås det offentlige koblede telenet, som er beregnet til fremføring af taleinformation og audioinformation (3,1 kHz båndbredde), f.eks.:

— taletelefoni

— telefaxmeddelser (gruppe III), jf. ITU-T-rekommandationerne i »T-serien«

— datatransmission i talebåndet via modemer med en overførselshastighed på mindst 2 400 bit/s, jf. ITU-T-rekommandationerne i »V-serien«.

Adgang til slutbrugerens nettermineringspunkt sker via et eller flere numre, som indgår i den nationale nummereringsplan.

Telefonitjenester på det offentlige fastnet i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/62/EF af 13. december 1995 om ONP-vilkår for taletelefonitjenesten (1).

Ved »telefonitjenester på det faste offentlige telefonnet« forstås, at der til fastnetabonnenter udbydes en tjenste bestående i etablering eller modtagelse af nationale og internationale opkald, herunder adgang til alarmtjenester (112-tjenester), telefonistekspedition, oplysningstjenester, offentlige betalingstelefoner, udbud af tjenester på særlige vilkår og/eller udbud af særlige faciliteter for handicappede eller abonnenter med særlige sociale behov.

Adgang til slutbrugerens nettermineringspunkt sker via et eller flere numre, som indgår i den nationale nummereringsplan.

Del 2

Lejede faste kredsløb

Ved »lejede faste kredsløb« forstås telekommunikationsfaciliteter, som giver mulighed for transparent transmissionskapacitet mellem nettermineringspunkter, og som ikke inkluderer opkobling på anfordring (opkobling, som abonnenten kan styre som led i udbuddet af det lejede faste kredsløb). »Lejede faste kredsløb« kan omfatte systemer, som giver mulighed for fleksibel anvendelse anvendelse af båndbredden i det lejede faste kredsløb, f.eks. visse dirigerings- og styringsfunktioner.

Del 3

Offentlige mobiltelefonnet

Et offentligt mobiltelefonnet er et offentligt telefonnet, i hvilket nettermineringspunkter ikke er knyttet til en bestemt placering.

Telefonitjenester på det offentlige mobiltelefonnet

Ved »telefonitjenester på det offentlige mobiltelefonnet« forstås en tjeneste, som helt eller delvist består i etablering af radioforbindelser til en mobilabonnent, og hvor fremføringen helt eller delvist foregår via mobiltelefonnettet.

---

(1) EFT nr. L 321 af 30. 12. 1995, s. 6.

BILAG II

ORGANISATIONER MED RET OG PLIGT TIL INDBYRDES AT FORHANDLE SIG FREM TIL AFTALER OM SAMTRAFIK FOR AT SIKRE FÆLLESSKABSDÆKKENDE TJENESTER

(som omhandlet i artikel 4, stk. 1)

Dette bilag vedrører de organisationer, som udbyder offentlige koblede og ikke-koblede bærertjenester, som er en forudsætning for andre teletjenester.

Organisationerne i nedenstående kategorier har både ret og pligt til indbyrdes at etablere samtrafik i henhold til artikel 4, stk. 1. Sammenkobling mellem disse organisationer er endvidere underkastet tilsyn af de nationale tilsynsmyndigheder i henhold til artikel 9, stk. 2. Der kan i overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, være opstillet særlige samtrafiktakster, betingelser og vilkår for organisationerne i disse kategorier.

1. Organisationer, som udbyder offentlige koblede fast- og/eller mobilnet og/eller offentlige teletjenester og som derved styrer adgangen til et eller flere nettermineringspunkter, der har et eller flere selvstændige numre i den nationale nummereringsplan. (se nedenstående bemærkninger).
2. Organisationer, som udbyder lejede faste kredsløb til nettemineringspunkter hos abonnenter.
3. Organisationer, som i en medlemsstat har tilladelse og eksklusive eller særlige rettigheder til at udbyde internationale telekommunikationskredsløb mellem Fællesskabet og tredjelande.
4. Organisationer, som udbyder teletjenester, og som i denne kategori har tilladelse til at etablere samtrafik i overensstemmelse med de relevante nationale procedurer for udstedelse af licenser.

Bemærkninger

Ved »styrer adgangen til et nettermineringspunkt« forstås muligheden for at styre, hvilke teletjenester slutbrugeren på dette nettermineringspunkt har adgang til og/eller muligheden for at nægte andre tjenesteudbydere adgang til slutbrugeren på dette nettermineringspunkt.

Dette kan f.eks. indebære ejerskab eller kontrol over den fysiske forbindelse til slutbrugeren (hvad enten det er på fast- eller mobilnettet) og/eller mulighed for at ændre eller inddrage det eller de nationale numre, der er nødvendige for at oprette forbindelse til en slutbrugers nettermineringspunkt.

BILAG III

BEREGNING AF OMKOSTNINGERNE VED FORSYNINGSPLIGT PÅ TALETELEFONYDELSER

(som omhandlet i artikel 5, stk. 3)

Ved »forsyningspligt« forstås den pligt, som en medlemsstat pålægger en organisation til at udbyde net og tjenester overalt inden for et givet geografisk område samt — om nødvendigt — til at udbyde tjenesten til den samme pris inden for hele det pågældende område.

Omkostningerne ved forsyningspligten beregnes som forskellen mellem de nettoomkostninger, en organisation har ved at drive virksomhed, når den er underlagt denne pligt, og de nettoomkostninger, den ville have haft, hvis dette ikke var tilfældet.

Dette gælder, uanset om medlemsstatens net er fuldt udbygget eller stadig under etablering eller udbygning.

Beregning baseres på de omkostninger, der følger af:

i) elementer af de pågældende tjenester, som kun kan udbydes med tab eller med omkostninger, der overstiger almindelige kommercielle standardomkostninger.

   Dette omfatter f.eks. adgang til alarmtjenester, visse betalingstelefoner, bestemte tjenester eller udstyr til handicappede mv.

ii) bestemte slutbrugere eller grupper af slutbrugere, som, under hensyntagen til omkostningerne og indtægten ved bestemte net- og tjenesteudbud samt medlemsstatens foreskrevne, geografisk bestemte gennemsnitstakst for tjenesten, kun kan betjenes med tab eller med omkostninger, der overstiger almindelige kommercielle standardomkostninger.

   Dette omfatter f.eks. slutbrugere eller grupper af slutbrugere, som ikke ville blive betjent af en kommercielt orienteret operatør uden forsyningspligt.

I randområder med net, som er under udbygning, bør omkostningsberegningen baseres på den meromkostning, det ville medføre at betjene de slutbrugere eller grupper af slutbrugere, som ikke ville blive betjent af en operatør, der i et konkurrencebaseret miljø gik ud fra almindelige kommercielle principper.

Ved beregningen af nettoomkostningerne indregnes også indtægterne. Der regnes med prognosebaserede omkostninger og indtægter.

BILAG IV

OVERSIGT OVER EKSEMPLER PÅ ELEMENTER I SAMTRAFIKTAKSTER

(som omhandlet i artikel 7, stk. 3)

Samtrafiktakster omfatter de faktiske afgifter, som de sammenkoblede parter skal betale.

Takststrukturen omfatter de hovedkategorier, som samtrafiktakster er inddelt i, f.eks.

— takster, som omfatter selve oprettelsen af den fysiske sammenkobling, og som er baseret på omkostningerne ved at udbyde netop den samtrafik, der anmodes om (f.eks. særligt udstyr og særlige ressourcer samt kompatibilitetskontrol)

— takster for leje i forbindelse med løbende brug af udstyr og ressourcer (vedligeholdelse af tilslutninger osv.)

— variable takster ved supplerende tjenester (f.eks. adgang til oplysningstjenester, telefonistbetjening, dataindsamling, fakturering, koblingsbaserede og lignende avancerede tjenester)

— trafikrelaterede takster i forbindelse med fremføring til og fra sammenkoblede net (f.eks. omkostnigner ved kobling og transmission), som kan være minutbaserede og/eller baseret på den nødvendige ekstra netkapacitet.

Takstelementerne er knyttet til de individuelle priser for hver netkomponent eller -facilitet, som udbydes til den sammekoblede part.

Samtrafiktakster og -omkostninger skal overholde principperne om omkostningsægthed og gennemsigtighed i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2.

Samtrafiktakster kan i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet omfatte en rimelig del af fællesomkostningerne og omkostningerne ved at udbyde lige adgang, nummerportabilitet og omkostningerne ved at sikre væsentlige krav (nettets enhed, netsikkerheden i nødsituationer, interoperabilitet mellem tjenester samt databeskyttelse).

BILAG V

OMKOSTNINGSBEREGNINGSSYSTEMER FOR SAMTRAFIK

(som omhandlet i artikel 7, stk. 5)

Ifølge artikel 7, stk. 5, skal der offentliggøres detaljerede oplysninger vedrørende omkostningsberegning; nedenfor følger nogle eksempler på elementer, som kan indgå i et sådant omkostningsberegningssystem.

Formålet med at offentliggøre disse oplysninger er at skabe klarhed over, hvorledes samtrafiktakster beregnes, så andre markedsparter har mulighed for at sikre sig, at der er rimelighed i, hvordan taksterne er beregnet.

Dette mål bør den nationale tilsynsmyndighed og de berørte organisationer holde sig for øje, når det fastlægges, hvor detaljerede oplysningerne skal være.

I nedenstående liste angives det, hvilke elementer der skal indgå i de oplysninger, der offentliggøres.

1. *Den anvendte omkostningsstandard*

   F.eks. fuldt distribuerede omkostninger, langsigtede gennemsnitlige differensomkostninger, grænseomkostninger, direkte omkostninger, indirekte omkostninger osv.,

   herunder den anvendte omkostningsbasis, dvs.:

   afholdte omkostninger (baseret på faktiske udgifter til udstyr eller systemer) eller forventede omkostninger (baseret på anslåede omkostninger til udskiftning af udstyr eller systemer).

2. *Omkostningselementer, der indgår i samtrafiktaksten*

   Angivelse af samtlige enkeltposter, som indgår i samtrafiktaksten, herunder også fortjeneste.

3. *Omfang af og metoder til omkostningsdeling, især fordeling af fællesomkostninger*

   Angivelse af, hvordan de direkte omkostninger opgøres, og i hvilket omfang og efter hvilke metoder fællesomkostninger indgår i samtrafiktakster.

4. *Regnskabsprincipper*

   Dvs. de regnskabsprincipper, der lægges til grund for bogføring af omkostningerne, herunder:

   — tidshorisont for afskrivning af større kapitalaktiver (f.eks. grunde, bygninger, udstyr osv.)

   — bogføring, under løbende udgifter eller anlægsomkostninger, af andre større udgiftsposter (f.eks. programmer og edb-systemer, forskning og udvikling, kundesøgning, direkte og indirekte konstruktion, reparation og vedligeholdelse, finansieringsomkostninger osv.).

Oplysningerne om de omkostningsberegningssystemer, der er omhandlet i dette bilag, kan ændres efter proceduren i artikel 19.

BILAG VI

TÆRSKELVÆRDIER FOR OMSÆTNING PÅ TELEOMRÅDET

(som omhandlet i artikel 8, stk. 1 og 2)

Del 1

Tærskelværdien for den årlige omsætning på teleområdet omhandlet i artikel 8, stk. 1, er på 50 mio. (halvtreds millioner) ECU.

Del 2

Tærskelværdien for den årlige omsætning på teleområdet omhandlet i artikel 8, stk. 2, er på 20 mio. (tyve millioner) ECU.

BILAG VII

FORHANDLINGSRAMME FOR AFTALER OM SAMTRAFIK

(som omhandlet i artikel 9, stk. 2)

Del 1

Områder, hvor den nationale tilsynsmyndighed kan opstille ex-ante bestemmelser

a) Mæglingsprocedure

b) Krav om offentliggørelse af/adgang til samtrafikaftaler samt andre bestemmelser om pligt til med mellemrum at offentliggøre oplysninger

c) Bestemmelser om lige adgang og nummerportabilitet

d) Bestemmelser om fælles brug af faciliteter, herunder samplacering

e) Bestemmelser om overholdelse af væsentlige krav

f) Bestemmelser om tildeling og anvendelse af nummerressourcer (herunder også adgang til oplysningstjenester, alarmopkald og tværeuropæiske numre)

g) Bestemmelser om opretholdelse af en given tjenestes kvalitet i alle led

h) Eventuelt fastlæggelse af, hvor stor en del af den separate samtrafiktakst der udgør et bidrag til nettoomkostningerne ved forsyningspligt.

Del 2

Andre forhold, hvis indføjelse i samtrafikaftaler bør fremmes

a) Beskrivelse af obligatoriske samtrafiktjenester

b) Betalingsbetingelser, herunder også faktureringsmåder

c) Angivelse af samtrafikpunkter

d) Tekniske standarder for samtrafik

e) Interoperabilitetskontrol

f) Metoder til sikring af overholdelse af væsentlige krav

g) Intellektuel ejendomsret

h) Fastlæggelse og begrænsning af ansvar og eventuel erstatning

i) Fastsættelse af samtrafiktakster og senere forhøjelse eller nedsættelse heraf

j) Procedure for mægling mellem parterne, inden den nationale tilsynsmyndighed anmodes om at gribe ind

k) Gyldighedsperiode og genforhandling af aftalen

l) Procedure i tilfælde af, at der fremsættes forslag til ændringer af de net eller tjenester, som den ene part udbyder

m) Sikring af lige adgang

n) Nærmere detaljer om fællesbrug af faciliteter

o) Adgang til hjælpefaciliteter, supplerende og avancerede tjenester

p) Trafik-/netstyring

q) Opretholdelse af samtrafiktjenester og disses kvalitet

r) Fortrolighedsbestemmelser vedrørende ikke-offentlige afsnit af aftalen

s) Personaleuddannelse.